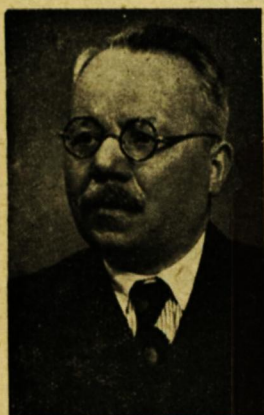

ИВАНЪ ПАСТУХОВЪ

Севлиевци

Виждамъ ги севлиевецитѣ отъ града и отъ околията, прѣснати навсѣкжде изъ Майка България. Идете въ дебритѣ на родопитѣ, вмѣкнете се изъ най-скрититѣ имъ колиби и селца! Прехвърлете се следъ това изъ шумнатитѣ гори на Делиормана или изъ неговитѣ сѣчища и разработени торни полета! Обиколете нашето Крайморие или поречието на Дунава, минете изъ земятъ на шоплука, идете дълбоко надолу по Струма и по Мѣста, за да не говоримъ за голѣми градове, паланки и селища изъ широкитѣ полета, край желѣзници, по-важни кръстопътища. Не можете вредъ изъ тѣзи мѣста да не срещнете севлиевецъ, севлиевка.

Тѣхното малко, но красиво поле, съ живописната му околностъ, китнитѣ склонове на най-величествената и красива частъ на Стария Балканъ, неговитѣ предпланини, които се кръстосватъ на дължъ и на ширъ подъ Балкана, не сж могли да задържатъ всички членове на нижешитѣ се едно подиръ друго поколѣния. Тѣ не сж могли да имъ задоволятъ жаждата за по-благатъ животъ, устремътъ имъ къмъ новото и по-високото и затова сж ги изпуснали и прѣснали навсѣкжде. Но не сж ги прогнали, не сж ги оставили безъ наследство, безъ заложи въ живота. Напротивъ, тихата и осамотена Севлиевска родина е оставила дълбокъ отпечатъкъ въ душитѣ на всичкитѣ си чада. Съ този отпечатъкъ ги срѣщаме, гдето и да отидемъ, той е залога и на тѣхния по-голѣмъ или по-малкъ успѣхъ въ живота, на онова, което отличава севлиевца отъ неговитѣ сънародници.

Панагерикъ на нашитѣ съграждани не искамъ да пиша, нито пъкъ думитѣ ми изхождатъ подъ влиянието на тѣсно-